

Kulde lægge sig om Barnets Legeme, vakte Rædslen for dets Tilintetgørelse ham endnu til en sidste, fortvivlet Kamp for dets Frelse. Han tog Gutten op i sine Arme og knugede ham ind til sig ligesom for at beskytte ham mod Dødens Favntag. Hansine bønfaldt ham om at være rolig og lægge Barnet igen; men han hørte hende ikke. Mens Taarerne strømmede ham ned over Ansigtet, blev han ved at gaa frem og tilbage over Gulvet med Barnet ved sit Bryst, snart lullende, snart bedende og syngende, som om han med sin Smerte og sin Fortvivlelse vilde tiltrodse sig Guds Barmhjertighed . . . indtil han med eet fornam det lille Legeme strække sig i hans Arme og dets Hoved synke mod Brystet med et langt Suk, der forkyndte, at det sidste Haab var bristet, at Gutten var død.

Da bøjede hans Sind sig ydmygt for den Almægtiges Vilje. Hans Taarer standsede; stille lagde han det lille Lig hen paa Sengen, lagde sin skælvende Haand paa dets Pande og sagde:

„Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!“

VIII

Ugedagen efter skulde Begravelsen finde Sted fra Hjemmet med den sædvanlige timelange Klokkekimen og en forudgaaende stor Frokostbespisning af hele Følget. I sin dybe Nedtrykthed havde Emanuel helst set, at alt var foregaaet i største Stilhed. Men han havde altid selv talt for ivrigt for Bevarelsen af de gamle Bondeskikke til nu at kunne bryde med dem; og det havde desuden allerede vakt nogen Misstemning i Menigheden, at han i Guttens sidste Levedage saa tydeligt havde unddraget sig Vennernes Deltagelse.

Der herskede nu i et Par Dage en Travlhed i